Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
LAILA MEDINA
prednesené 20. júna 2024[1]

Spojené veci C-258/23 až C-260/23

IMI – Imagens Médicas Integradas SA (C-258/23)
Synlabhealth II SA (C-259/23)
SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais SA,
SIBS, Cartões – Produção e Processamento de Cartões SA,
SIBS Processos – Serviços Interbancários de Processamento SA,
SIBS International SA,
SIBS Pagamentos, S.A.,
SIBS Gest SA,
SIBS Forward Payment Solutions SA,
SIBS MB SA (C-260/23)
proti
Autoridade da Concorrência

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Súd pre hospodársku súťaž, reguláciu a dohľad, Portugalsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Porušenie pravidiel hospodárskej súťaže – Uplatňovanie článkov 101 a 102 ZFEÚ vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže – Zaistenie elektronickej pošty – Príkaz vydaný prokuratúrou – Charta základných práv Európskej únie – Článok 7 – Zásah do práva na rešpektovanie komunikácie“

I. Úvod

1. Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Súd pre hospodársku súťaž, reguláciu a dohľad, Portugalsko) vo svojich troch návrhoch na začatie prejudiciálneho konania, ktoré sú predmetom týchto spojených vecí, predkladá Súdnemu dvoru tri prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu článku 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2. Tieto otázky boli položené v rámci troch konaní medzi IMI – Imagens Médicas Integradas SA (ďalej len „IMI“), viacerými spoločnosťami skupiny SIBS (ďalej spoločne len „SIBS“) a Synlabhealth II SA (ďalej len „Synlabhealth“) (ďalej spoločne len „žalobkyne vo veciach samých“), a Autoridade da Concorrência (Úrad pre hospodársku súťaž, Portugalsko) (ďalej len „AdC“) vo veci zákonnosti

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

zaistenia elektronickej pošty zamestnancov žalobkýň vo veciach samých, ku ktorému došlo počas prehliadok v ich priestoroch v rámci vyšetrovaní vedených AdC vo veci údajných porušení portugalských pravidiel hospodárskej súťaže, ako aj prípadne článkov 101 alebo 102 ZFEÚ.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Charta

3. Podľa článku 7 Charty „každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie“.

4. Článok 52 ods. 1 a 3 Charty stanovuje:

„1. Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

…

3. V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd [ďalej len ‚EDĽP‘], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

5. Článok 53 Charty s názvom „Úroveň ochrany“ stanovuje, že „žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva a základné slobody uznané v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti, právom Únie, medzinárodným právom a medzinárodnými zmluvami, ktorých zmluvnou stranou je Únia alebo všetky členské štáty, a najmä [EDĽP], ako aj ústavami členských štátov“.

2. Smernica (EÚ) 2019/1

6. Cieľom smernice (EÚ) 2019/1[2] je stanoviť určité pravidlá, ktoré majú zabezpečiť, aby vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže mali k dispozícii záruky nezávislosti, zdroje a právomoci v oblasti presadzovania práva a ukladania pokút, potrebné na účinné uplatňovanie článkov 101 a 102 ZFEÚ. Podľa odôvodnenia 31 tejto smernice „vnútroštátne… orgány na ochranu hospodárskej súťaže by mali mať možnosť vykonávať všetky potrebné inšpekcie priestorov podnikov a združení podnikov, ak môžu… preukázať, že existuje dôvodné podozrenie z porušenia článku 101 alebo 102 ZFEÚ. Táto smernica by nemala členským štátom brániť v tom, aby na vykonanie takýchto inšpekcií vyžadovali vopred vydané povolenie vnútroštátneho

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 11. decembra 2018 o posilnení právomocí orgánov na ochranu hospodárskej súťaže v členských štátoch na účely účinnejšieho presadzovania práva a o zabezpečení riadneho fungovania vnútorného trhu (Ú. v. EÚ L 11, 2019, s. 3).

justičného orgánu“. Odôvodnenie 32 tejto smernice *in fine* uvádza, že „právomoc preskúmať účtovné knihy alebo záznamy by sa mala vzťahovať na všetky formy korešpondencie vrátane elektronických správ, bez ohľadu na to, či sú zdanlivo neprečítané alebo boli vymazané“. V odôvodnení 73 tejto smernice sa uvádza, že „dôkazy zohrávajú pri presadzovaní článkov 101 a 102 ZFEÚ dôležitú úlohu“ a že „vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže by… mali mať možnosť zohľadniť ako relevantné dôkazy aj elektronické správy, bez ohľadu na to, či sú tieto správy zdanlivo neprečítané alebo boli vymazané“.

7. Článok 6 smernice 2019/1, nazvaný „Právomoc vykonávať inšpekcie v prevádzkových priestoroch“, v odseku 1 stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby vnútroštátne správne orgány na ochranu hospodárskej súťaže mohli vykonávať všetky neohlásené inšpekcie podnikov a združení podnikov, ktoré sú nevyhnutné z hľadiska uplatňovania článkov 101 a 102 ZFEÚ, a aby mali okrem iného právomoc „preverovať účtovné knihy a iné záznamy týkajúce sa obchodnej činnosti bez ohľadu na médium, na ktorom sú uchovávané, pričom majú právo na prístup k akýmkoľvek informáciám, ku ktorými má prístup subjekt, ktorý je predmetom inšpekcie“, ako aj právomoc „vyhotoviť alebo získať, a to v akejkoľvek forme, kópie takýchto účtovných kníh alebo záznamov alebo výpisy z nich“. Odsek 3 tohto článku spresňuje, že tento článok sa uplatňuje bez toho, aby boli „dotknuté požiadavky vyplývajúce z vnútroštátneho práva týkajúce sa predchádzajúceho povolenia na vykonanie takýchto inšpekcií, ktoré vydáva vnútroštátny justičný orgán“.

8. Článok 32 tejto smernice, nazvaný „Prípustnosť dôkazov pred vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže“, stanovuje, že „členské štáty zabezpečia, aby typy dôkazných materiálov, ktoré sú prípustné ako dôkazy pred vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, zahŕňali… elektronické správy“.

B. Portugalské právo

9. Článok 34 ods. 1 Ústavy Portugalskej republiky (ďalej len „Ústava“) s názvom „Nedotknuteľnosť obydlia a korešpondencie“, stanovuje, že „obydlie a dôvernosť korešpondencie, ako aj ostatných prostriedkov súkromnej komunikácie sú nedotknuteľné“. Odsek 4 tohto článku stanovuje, že „orgány verejnej moci majú zakázané zasahovať do korešpondencie, telekomunikácií alebo iných komunikačných prostriedkov, okrem prípadov stanovených zákonom v oblasti trestného konania“.

10. Lei nº 19/2012 (novo regime jurídico da concorrência) [zákon č. 19/2012 (nová právna úprava hospodárskej súťaže)] z 8. mája 2012 (ďalej len „zákon o hospodárskej súťaži“) v znení platnom do 15. septembra 2022 v článku 18 ods. 1 písm. c) stanovoval, že AdC je pri výkone svojej sankčnej právomoci oprávnený „vykonávať v priestoroch, na pozemkoch alebo v dopravných prostriedkoch podnikov alebo združení podnikov činnosti prehľadávania, preskúmania, získavania a zaistenia výpisov z písomností a iných dokumentov bez ohľadu na médium, na ktorom sú uchovávané, kedykoľvek sa takéto úkony ukážu ako potrebné na získanie dôkazu“. Podľa odseku 2 tohto článku tieto úkony podliehali „povoleniu príslušného súdneho orgánu“ [3].

11. Článok 20 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje, že zaistenie dokumentov bez ohľadu na ich povahu alebo nosič musí byť povolené, nariadené alebo potvrdené rozhodnutím súdneho orgánu.

[3] Text poskytnutý Komisiou.

12. Článok 21 zákona o hospodárskej súťaži v znení platnom do 15. septembra 2022 stanovoval, že „na účely povolenia úkonov stanovených v článku 18 ods. 1 písm. c) a d)… a v článku 20 má právomoc prokuratúra súdu v mieste sídla [AdC] alebo, ak je to výslovne stanovené, vyšetrujúci sudca toho istého súdu“ [4].

13. Zákon o hospodárskej súťaži bol s účinnosťou od 16. septembra 2022 zmenený zákonom č. 17/2022 zo 17. augusta 2022, ktorým sa preberá smernica 2019/1. Týmto zákonom bol do článku 18 zákona o hospodárskej súťaži doplnený odsek 4, podľa ktorého proti odmietnutiu príslušného súdneho orgánu udeliť AdC povolenie uvedené v tomto článku možno podať „a) odvolanie na nadriadený orgán, ak rozhodnutie vydal zástupca prokuratúry; b) odvolanie na odvolací súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni, ak rozhodnutie vydal vyšetrovací sudca“.

14. Článok 21 zákona o hospodárskej súťaži v znení zákona č. 17/2022 zo 17. augusta 2022 stanovuje, že „príslušný súdny orgán súdu v mieste sídla [AdC] je oprávnený povoliť úkony stanovené v článku 18 ods. 1 písm. a) až d), článku 19 a článku 20“.

III. Konania vo veciach samých, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

15. Z návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že AdC v každom z vyšetrovaní týkajúcich sa žalobkýň vo veciach samých [5] považoval za potrebné pristúpiť k „opatreniam vyhľadania, preskúmania, získania a zaistenia dôkazov“. Na tento účel požiadal príslušný súdny orgán, v prejednávanej veci prokuratúru, aby tieto opatrenia povolila. Týmto žiadostiam bolo vyhovené a v súlade s príkazmi vydanými prokuratúrou bolo povolené najmä zaistenie „kópií alebo výpisov účtovných dokumentov a inej dokumentácie bez ohľadu na to, či sú otvorené a archivované alebo otvorené a v služobnom obehu, najmä e-mailových správ a interných dokumentov týkajúcich sa poskytovania informácií medzi rôznymi hierarchickými úrovňami a prípravy rozhodnutí v oblasti obchodnej politiky podnikov, ako aj zápisníc zo zasadnutí riaditeľov alebo manažérov bez ohľadu na to, či sa nachádzajú na vyhradenom mieste alebo mieste, ktoré nie je prístupné verejnosti, vrátane akýchkoľvek IT nosičov alebo počítačov, ako aj preskúmanie a skopírovanie informácií, ktoré obsahujú a ktoré priamo alebo nepriamo súvisia s protisúťažnými postupmi“.

16. Zo súdnych spisov zaslaných kancelárii Súdneho dvora vyplýva, že v priestoroch žalobkýň vo veciach samých sa od januára 2021 do marca 2022 vykonávali činnosti vyhľadávania, získavania a zaisťovania. [6] V priebehu týchto činností bolo na základe prehľadávania elektronickej pošty zamestnancov kontrolovaných spoločnosti zaistených tisíce počítačových súborov, ktoré sa považovali za relevantné pre vyšetrovanie. V každom prípade žalobkyne vo veciach samých namietali proti týmto zaisteniam, pričom tvrdili, že sú nezákonné, keďže porušujú ich právo na dôvernosť korešpondencie a v každom prípade keďže neboli povolené vyšetrujúcim sudcom. Žalobkyne vo veciach samých následne napadli na vnútroštátnom súde rozhodnutia AdC, ktorými boli zamietnuté ich námietky.

[4] Text poskytnutý Komisiou.

[5] Vyšetrovania sa týkali: v prípade spoločnosti IMI existencie dohody alebo zosúladeného postupu na trhu telerádiológie zameraných na vylúčenie hospodárskej súťaže a vedúcich k zvýšeniu ceny platenej štátom za poskytovanie služieb v tomto odvetví; v prípade skupiny SIBS prípadného zneužívania dominantného postavenia spočívajúceho v tom, že tretím osobám sú nanucované nekalé podmienky prístupu k sieti Multibanco s cieľom obmedziť hospodársku súťaž, najmä v oblasti spracovania platieb, a v prípade spoločnosti Synlabhealth údajného protisúťažného postupu spočívajúceho vo výmene citlivých informácií medzi konkurentmi a ich zosúladeného postupu v rámci rokovaní o cenách testov Covid-19 s portugalskými orgánmi verejného zdravia.

[6] Respektíve od januára do februára 2021 v priestoroch skupiny SIBS, od septembra do októbra 2021 v priestoroch spoločnosti IMI a v marci 2022 v priestoroch spoločnosti Synlabhealth.

17. Tento súd uvádza, že zákon o hospodárskej súťaži vyžaduje povolenie vyšetrujúceho sudcu iba v prípadoch zaistenia dokumentov v bankových inštitúciách, domových prehliadok a prehliadok advokátskych kancelárií alebo lekárskych ordinácií. V ostatných prípadoch postačuje povolenie prokuratúry ako súdneho orgánu. Poukazuje na to, že hoci sa konania vo veciach samých týkajú správneho deliktu, ustanovenia zákona o hospodárskej súťaži zapadajú do logiky, z ktorej vychádza trestnoprávny režim. Ak teda spôsoby získavania dôkazov môžu porušiť základné práva, musí zasiahnuť vyšetrovací sudca, zatiaľ čo v ostatných prípadoch sa vyžaduje len zásah prokuratúry, ktorej prináleží riadiť vyšetrovanie. Vzniká teda otázka, či – ako tvrdia žalobkyne vo veciach samých – samotná skutočnosť, že dokumenty zaistené AdC pochádzajú z komunikácií obsiahnutých v služobnej elektronickej pošte zamestnancov dotknutých podnikov, umožňuje kvalifikovať tieto dokumenty ako „korešpondenciu“, ktorej nedotknuteľnosť je základným právom, ktoré požíva vyššiu úroveň ochrany. Vnútroštátny súd spresňuje, že v minulosti už mal príležitosť odpovedať na túto otázku záporne.

18. Za týchto podmienok Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Súd pre hospodársku súťaž, reguláciu a dohľad) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru v každom z konaní vo veciach samých tieto prejudiciálne otázky[7]:

„1. Sú obchodné dokumenty zasielané elektronickou poštou, ktoré sa skúmajú v prejednávanej veci, ‚korešpondenciou‘ na účely článku 7 [Charty]?

2. Bráni článok 7 [Charty] zaisteniu obchodnej dokumentácie pochádzajúcej z komunikácie uskutočnenej medzi manažérmi a zamestnancami podnikov prostredníctvom elektronickej pošty, ak sa vyšetrujú dohody a postupy, ktoré sú zakázané podľa článku 101 ZFEÚ (bývalého článku 81 ZES) [alebo vo veci C-260/23 podľa článku 102 ZFEÚ (bývalého článku 82 ZES)]?

3. Bráni článok 7 [Charty] zaisteniu uvedenej obchodnej dokumentácie s predchádzajúcim povolením justičného orgánu, v prejednávanej veci prokuratúry, ktorej prináleží zastupovať štát, brániť záujmy určené zákonom, viesť trestné stíhanie na základe zásady legality a brániť demokratickú zákonnosť v súlade s ustanoveniami Ústavy a ktorá koná vo vzťahu k ostatným ústredným, regionálnym a miestnym orgánom verejnej moci nezávisle?“

19. Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora boli veci C-258/23, C-259/23 a C-260/23 spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku. Účastníci konania vo veciach samých, portugalská, česká a grécka vláda, ako aj Komisia predložili písomné pripomienky podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

IV. Posúdenie

20. V súlade so žiadosťou Súdneho dvora sa v týchto návrhoch zameriam len na tretiu prejudiciálnu otázku. Keďže však odpoveď na túto otázku logicky závisí od odpovedí na prvé dve otázky, treba ich stručne preskúmať predtým, ako sa budem zaoberať treťou otázkou. Tomuto preskúmaniu bude predchádzať niekoľko úvodných pripomienok, ktoré sa týkajú návrhov na začatie prejudiciálneho konania ako celku.

[7] V troch návrhoch na začatie prejudiciálneho konania sú otázky formulované rovnako, s výnimkou toho, že v druhej otázke sa odkazuje v závislosti od prípadu na článok 101 alebo 102 ZFEÚ.

A. Úvodné pripomienky

21. V prvom rade chcem uviesť, že niet pochýb o tom, že Charta sa uplatňuje na spory vo veciach samých, ktoré sa týkajú otázky dodržiavania základných práv počas inšpekcií vykonávaných vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže v rámci vyšetrovaní porušovania článkov 101 a 102 ZFEÚ. [8]

22. Ďalej je potrebné uviesť dve poznámky, pokiaľ ide o právny rámec týchto spojených vecí.

23. Pokiaľ ide v prvom rade o vnútroštátny právny rámec, chcem poznamenať, že z písomných pripomienok predložených účastníkmi konania vo veciach samých, ako aj Komisiou vyplýva, že Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Portugalsko) dvoma rozsudkami zo 16. marca 2023 [9] a z 26. mája 2023 [10] vyhlásil za protiústavné pravidlo vyplývajúce z článku 18 ods. 1 písm. c) a článku 20 ods. 1 zákona o hospodárskej súťaži, na základe ktorého AdC vykonal prehliadku a zaistenie „otvorenej“ elektronickej pošty, t. j. pošty označenej ako „prečítaná“, len so súhlasom prokuratúry (ďalej len „rozsudky z roku 2023“). V týchto rozsudkoch Tribunal Constitucional (Ústavný súd) na jednej strane odmietol rozlišovanie medzi otvorenou/prečítanou elektronickou poštou predstavujúcou len „dokumenty“ a neotvorenou/neprečítanou elektronickou poštou spadajúcou naproti tomu pod pojem „korešpondencia“, z ktorého vychádzali portugalské súdy pri odôvodnení zákonnosti zaistenia e-mailov patriacich do prvej kategórie, ktoré vykonal AdC len so súhlasom prokuratúry. [11] Tribunal Constitucional (Ústavný súd) konštatoval, že celá elektronická pošta, či už otvorená alebo neotvorená, využíva záruky stanovené v článku 34 Ústavy, až do momentu, keď je uložená na mieste, ku ktorému má prístup iba jej príjemca. [12] Na druhej strane portugalský Ústavný súd rozhodol, že na prehľadávanie a zaistenie elektronickej pošty počas inšpekcií vykonaných AdC s cieľom zhromaždiť dôkazy v konaniach o porušovaní vnútroštátnych a únijných pravidiel hospodárskej súťaže sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 34 ods. 4 *in fine* Ústavy, avšak povoliť ich môže len vyšetrujúci sudca. [13] Hoci vnútroštátny súd nespomenul vyššie uvedené rozsudky – iba prvý z nich bol vydaný skôr ako boli podané prejednávané návrhy na začatie prejudiciálneho konania [14] – najmä z pripomienok predložených Súdnemu dvoru účastníkmi konania vo veciach samých vyplýva, že vyhlásenie protiústavnosti, ktoré vydal Tribunal Constitucional (Ústavný súd), je súčasťou právneho a skutkového rámca, ktorý viedol tento súd k tomu, aby sa obrátil na Súdny dvor. V tejto súvislosti chcem poukázať na to, že Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Súd pre hospodársku súťaž, reguláciu a dohľad) podal v apríli 2024 dva nové návrhy na začatie prejudiciálneho konania obsahujúce v podstate tie isté otázky, v ktorých sú podrobne uvedené rozsudky z roku 2023, ako aj ich dôsledky, pokiaľ ide o inšpekčné a zaisťovacie právomoci AdC. [15]

8 Pozri napríklad rozsudok z 3. apríla 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283, bod 36).

9 Rozsudok č. 91/2023, vec č. 559/2020 (ďalej len „rozsudok č. 91/2023“).

10 Rozsudok č. 314/2023, vec č. 145/2021.

11 Zdá sa, že rozdielna povaha otvorenej a neotvorenej pošty vyvolala početné diskusie v portugalskej judikatúre a právnej teórii, ako to uvádza najmä portugalská vláda. Táto vláda poukazuje najmä na skutočnosť, že až donedávna portugalské súdy zastávali názor, že keď AdC zaisťuje otvorené/prečítané e-maily, nezasahuje do procesu komunikácie a „korešpondencie“, takže tieto e-maily spadajú pod pojem „dokument“.

12 Pozri rozsudok č. 91/2023, body 15 až 18 odôvodnenia.

13 Pozri rozsudok č. 91/2023, bod 19 a nasl. odôvodnenia.

14 Prvý z týchto rozsudkov bol však vložený do spisov týkajúcich sa konaní vo veciach samých, ktoré boli doručené kancelárii Súdneho dvora.

15 Tieto návrhy sú predmetom vecí C-132/24 Apap a i. a C-195/24 Blueotter a i.

24. Pokiaľ ide v druhom rade o právny rámec Únie, chcem uviesť, že nie je isté, či sa smernica 2019/1 uplatňuje na všetky konania vo veciach samých. V súlade s jej článkom 36 táto smernica nadobudla účinnosť 3. februára 2019 a ako vyplýva z jej článku 34 ods. 1, členské štáty mali uviesť do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou najneskôr do 4. februára 2021. V každom prípade, ako uvediem v ďalšej časti mojej analýzy, táto smernica nie je priamo relevantná, prinajmenšom pokiaľ ide o odpoveď na tretiu prejudiciálnu otázku, na ktorú sa zameriavajú tieto návrhy.

25. Po tomto spresnení treba v krátkosti zaujať stanovisko k tvrdeniam žalobkýň vo veciach samých, ktorými spochybňujú prípustnosť návrhov na začatie prejudiciálneho konania.

26. Vo veci C-258/23 IMI tvrdí, že keďže vnútroštátny súd neoznámil Súdnemu dvoru rozsudok č. 91/2023, návrh na začatie prejudiciálneho konania nezaručuje, že odpoveď Súdneho dvora bude čo najúplnejšia a najužitočnejšia. V tejto súvislosti chcem uviesť, že cieľom návrhu na začatie prejudiciálneho konania je dosiahnuť, aby Súdny dvor objasnil rozsah ochrany poskytovanej článkom 7 Charty proti takým opatreniam, o aké ide vo veci samej, v kontexte, ktorý patrí do pôsobnosti práva Únie. Užitočnosť takéhoto výkladu na účely vyriešenia sporu vo veci samej teda nemôže byť spochybnená, prinajmenšom bez prekročenia hraníc samotného spochybnenia prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania a bez toho, aby bola prejednaná vec sama.

27. Vo veci C-259/23 Synlabhealth tvrdí, že v návrhoch na začatie prejudiciálneho konania chýbajú viaceré skutkové okolnosti, ktoré sú podstatné pre pochopenie sporu,[16] ako aj uplatniteľné právne ustanovenia. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, ktorú odráža článok 94 písm. a) a b) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, si potreba dospieť k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, vyžaduje, aby vnútroštátny súd vymedzil skutkový a právny rámec, do ktorého spadajú ním položené otázky, alebo aspoň vysvetlil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené.[17] Návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-259/23 podľa môjho názoru spĺňa tieto požiadavky. Na jednej strane obsahuje dostatok informácií na to, aby umožnil Súdnemu dvoru pochopiť tak právny a skutkový rámec sporu vo veci samej, ako aj zmysel a rozsah položených prejudiciálnych otázok. Na druhej strane otázka, či AdC, ako tvrdí Synlabhealth, prekročil pri vykonávaní inšpekcií a zaistení v priestoroch tejto spoločnosti hranice povolenia prokuratúry, spadá do posúdenia skutkového stavu, a teda do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu.[18] Synlabhealth tiež tvrdí, že nebola v súvislosti s položenými prejudiciálnymi otázkami vypočutá v rozpore s procesnými požiadavkami stanovenými portugalským právom, a z tohto dôvodu podala opravný prostriedok proti návrhu na začatie prejudiciálneho konania.[19] Navrhuje, aby Súdny dvor prerušil konanie až do rozhodnutia o tomto opravnom prostriedku. V tejto súvislosti pripomínam, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rámci prejudiciálneho konania upraveného v článku 267 ZFEÚ neprináleží Súdnemu dvoru, aby vzhľadom na rozdelenie právomocí medzi neho a vnútroštátny súd overil, či rozhodnutie vnútroštátneho súdu bolo prijaté v súlade s vnútroštátnymi pravidlami organizácie súdov a súdnych konaní. Súdny dvor sa tak musí držať rozhodnutia vnútroštátneho súdu členského štátu, pokiaľ nie je zrušené v rámci vnútroštátnych opravných prostriedkov stanovených vnútroštátnym právom.[20] Návrh spoločnosti Synlabhealth treba preto zamietnuť.

16 Rovnaké tvrdenie uvádza aj SIBS vo veci C-260/23.

17 Pozri rozsudok z 21. decembra 2023, European Superleague Company (C-333/21, EU:C:2023:1011, bod 59).

18 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. januára 2024, Global Ink Trade (C-537/22, EU:C:2024:6, bod 40).

19 Chcem poukázať na to, že rovnaký opravný prostriedok podala aj SIBS.

20 Pozri rozsudok z 21. decembra 2023, Krajowa Rada Sądownictwa (Zotrvanie v sudcovskej funkcii) (C-718/21, EU:C:2023:1015, bod 42 a citovaná judikatúra).

Napokon chcem pre úplnosť poukázať na to, že Synlabhealth vo svojich písomných pripomienkach uvádza porušenie svojho práva zúčastniť sa na konaní pred Súdnym dvorom, keďže jej nebolo oznámené rozhodnutie predsedu o spojení veci C-259/23 s vecami C-258/23 a C-260/23, ani návrhy na začatie prejudiciálneho konania v týchto dvoch posledných uvedených veciach. V tomto ohľade len uvediem, že článok 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článok 96 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora obsahujú taxatívny výpočet dotknutých osôb, ktoré môžu predložiť pripomienky v rámci prejudiciálneho konania. Toto právo nemožno preto rozšíriť na fyzické alebo právnické osoby, ktoré v tomto výpočte nie sú výslovne uvedené. [21] Okrem toho „účastníkmi vnútroštátneho konania“ sú podľa článku 97 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora tí, ktorých za účastníkov konania v súlade s vnútroštátnymi procesnými pravidlami označí vnútroštátny súd. Keďže Synlabhealth nie je účastníkom konania v sporoch vo veciach C-258/23 a C-260/23, nemožno jej povoliť, aby v týchto veciach predložila Súdnemu dvoru pripomienky. Tento záver nie je spochybnený skutočnosťou, že Súdny dvor rozhodol o spojení viacerých návrhov na začatie prejudiciálneho konania na spoločné konanie podľa článku 54 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

28. Vo veci C-260/23 SIBS na jednej strane tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v čase, keď skutkové okolnosti ešte neboli preukázané ani prejednané, a na druhej strane, že položené otázky sú irelevantné vo vzťahu k predmetu sporu, ktorý zahŕňa posúdenie zákonnosti dotknutých opatrení z hľadiska portugalského práva, a nie Charty. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, treba pripomenúť, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby rozhodol, v ktorom štádiu konania potrebuje položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku. [22] Toto tvrdenie treba preto odmietnuť. To isté platí pre druhé tvrdenie, ktoré je založené na tvrdeniach zahŕňajúcich vecné preskúmanie prejudiciálnych otázok.

B. O prvých dvoch prejudiciálnych otázkach

29. Ako som uviedla, v krátkosti sa vyjadrím k prvým dvom prejudiciálnym otázkam, ktoré sú logickým predpokladom tretej prejudiciálnej otázky.

30. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či sa pojem „komunikácia“ [23] v zmysle článku 7 Charty vzťahuje na elektronickú poštu pracovnej povahy, ktorú si zamestnanci a vedúci pracovníci podniku posielajú cez e-mail tohto podniku. Na túto otázku, ktorú považujem za prípustnú napriek opačným tvrdeniam uvádzaným spoločnosťou IMI, [24] treba podľa môjho názoru odpovedať kladne.

[21] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2015, Orizzonte Salute (C-61/14, EU:C:2015:655, bod 31).

[22] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 2008, Coleman (C-303/06, EU:C:2008:415, bod 29).

[23] Chcem poukázať na to, že pojem „korešpondencia“ použitý v znení prvej prejudiciálnej otázky a uvedený v pôvodnom texte článku 7 Charty bol v roku 2007 nahradený slovom „komunikácia“ s cieľom zohľadniť technologický pokrok: pozri vysvetlivky k Charte (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17).

[24] Pokiaľ ide po prvé o tvrdenie spoločnosti IMI, podľa ktorého je prvá prejudiciálna otázka neprípustná z dôvodu, že vnútroštátny súd sa nezmieňuje o rozsudku č. 91/2023, odkazujem na úvahy uvedené v bode 26 vyššie. Pokiaľ ide po druhé o tvrdenie, že táto otázka neponecháva priestor na „žiadne rozumné pochybnosti“, obmedzím sa na pripomenutie, že podľa ustálenej judikatúry takáto okolnosť môže nanajvýš oslobodiť vnútroštátny súd rozhodujúci v poslednom stupni od jeho povinnosti obrátiť sa na Súdny dvor podľa článku 267 tretieho odseku ZFEÚ, avšak nie je spôsobilá preukázať neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania; pozri rozsudok zo 7. februára 2023, Confédération paysanne a i. (Náhodná mutagenéza *in vitro*) (C-688/21, EU:C:2023:75, body 35 a 36, ako aj citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok z 25. januára 2024, Croce Rossa Italiana a i. (C-389/22, neuverejnený, EU:C:2024:77, bod 52).

31. V tejto súvislosti chcem pripomenúť, že Súdny dvor s odvolaním sa na judikatúru ESĽP vo svojom rozsudku zo 17. decembra 2015, WebMindLicenses[25], už mal príležitosť potvrdiť, že zaistenie elektronickej pošty počas prehliadok v obchodných alebo podnikateľských priestoroch fyzickej osoby v mieste bydliska alebo v priestoroch obchodnej spoločnosti predstavuje zásah do výkonu práva na rešpektovanie korešpondencie zaručeného článkom 8 ods. 1 EDĽP[26], a teda podľa článku 52 ods. 3 Charty do výkonu zodpovedajúceho práva zaručeného v jej článku 7.[27] Toto konštatovanie platí pre zaistenia vykonané tak v rámci trestného konania, ako aj v rámci správneho konania.[28] Okrem toho kvalifikácia elektronickej pošty ako „korešpondencie“ v zmysle článku 8 ods. 1 EDĽP a „komunikácie“ v zmysle článku 7 Charty nezávisí od okolnosti, že táto pošta bola už doručená adresátovi, prečítaná, neprečítaná alebo vymazaná, od skutočnosti, že komunikácia bola odoslaná z prevádzkových priestorov či zariadení[29] alebo prostredníctvom pracovného e-mailu,[30] alebo že e-mailová adresa odosielateľa alebo príjemcu je adresou právnickej osoby,[31] alebo dokonca od toho, či obsah elektronickej pošty má alebo nemá súkromný charakter.[32] Skutočnosť, že vzhľadom na jeho obsah možno e-mail označiť ako „pracovný“, ho teda nemôže zbaviť ochrany, ktorú komunikácii zaručuje článok 7 Charty. Napokon táto ochrana sa netýka len obsahu elektronickej pošty, ale vzťahuje sa aj na osobné údaje o prenose dát, ktoré vytvára a ktoré sú tiež chránené článkom 8 Charty.[33]

32. Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či článok 7 Charty bráni tomu, aby vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže počas inšpekcie v obchodných priestoroch podnikov podozrivých z porušenia článkov 101 alebo 102 ZFEÚ zaistil elektronickú poštu medzi zamestnancami a vedúcimi pracovníkmi týchto podnikov, ktorá má pracovný charakter. Na túto otázku treba podľa môjho názoru odpovedať záporne.

33. Chcem pripomenúť, že v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty obmedzenia výkonu práva na rešpektovanie komunikácie zakotveného v článku 7 Charty môžu nastať len vtedy, ak sú stanovené zákonom, rešpektujú podstatu uvedeného práva a ak sú za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality nevyhnutné a skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.[34]

[25] C-419/14, ďalej len rozsudok „ WebMindLicenses“, EU:C:2015:832.

[26] Článok 8 ods. 1 EDĽP uvádza, že „každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie“.

[27] Pozri rozsudok WebMindLicenses (body 70 až 73). Súdny dvor vychádzal z rozsudkov ESĽP, 16. decembra 1992, Niemietz v. Nemecko (CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, body 29 až 31); 16. apríla 2002, Société Colas Est a iní v. Francúzsko (CE:ECHR:2002:0416JUD003797197, body 40 a 41), a 2. apríla 2015, Vinci Construction a GTM Génie Civil et Services v. Francúzsko (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910, bod 63); pozri najnovšie rozsudok ESĽP, 4. apríla 2023, UAB Kesko Senukai Lituanie v. Litva (CE:ECHR:2023:0404JUD001916219, bod 109).

[28] Hoci sa vec, v ktorej bol vydaný rozsudok WebMindLicenses, týkala elektronickej pošty zaistenej v priebehu trestného konania, Súdny dvor v tomto rozsudku spresnil, že jej „použitie“ v rámci správneho konania predstavuje ako také tiež obmedzenie výkonu práva zaručeného článkom 7 Charty (pozri bod 80).

[29] Pozri rozsudok ESĽP, 11. januára 2024, Arregui v. Španielsko (CE:ECHR:2024:0111JUD004254118, bod 31 a citovaná judikatúra). V rozsudku z 5. septembra 2017, Bărbulescu v. Rumunsko (CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, bod 74), v ktorom išlo o súkromné správy zasielané z pracovného počítača, ESĽP spresnil, že pravidlo určené zamestnávateľom, ktoré ukladá zamestnancom povinnosť zdržať sa akejkoľvek súkromnej činnosti na pracovisku a ktoré im zakazuje používať podnikové zdroje na súkromné účely, je irelevantné na účely kvalifikácie ako „korešpondencie“ podľa článku 8 ods. 1 EDĽP.

[30] Pozri rozsudok ESĽP, 3. apríla 2007, Copland v. Spojené kráľovstvo (CE:ECHR:2007:0403JUD006261700, body 41 a 42).

[31] Pozri rozsudok ESĽP, 14. marca 2013, Bernh Larsen Holding AS a iní v. Nórsko (CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, bod 106).

[32] Pozri rozsudky ESĽP, 5. septembra 2017, Bărbulescu v. Rumunsko (CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, body 72 a 73), a ESĽP, 16. decembra 1992, Niemietz v. Nemecko (CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, bod 32 *in fine*).

[33] Pozri rozsudok ESĽP, 16. októbra 2007, Wieser a Bicos Beteiligungen GmbH v. Rakúsko (CE:ECHR:2007:1016JUD007433601, bod 45).

[34] Pozri rozsudok WebMindLicenses (bod 73).

34. V prejednávanej veci, pokiaľ ide po prvé o podmienku týkajúcu sa dodržiavania zásady zákonnosti, treba uviesť, že opatrenia, o ktoré ide v konaniach vo veciach samých, sú založené na článkoch 18 až 21 zákona o hospodárskej súťaži.

35. Pokiaľ ide po druhé o rešpektovanie podstaty práva na dôvernosť komunikácie, chcem zdôrazniť, že je nepochybne pravda, že také prehliadky a zaistenia, o aké ide v konaniach vo veciach samých, zahŕňajú prístup k samotnému obsahu komunikácie.[35] V prejednávanej veci však z rozhodnutí vnútroštátneho súdu vyplýva, že tieto opatrenia sa v zásade vzťahujú len na elektronickú poštu, ktorá sa týka predmetu vyšetrovania, a to len na tento účel. Okrem toho, pokiaľ ide o zásah do práva dotknutých fyzických osôb na rešpektovanie komunikácie, uvedené opatrenia sa podľa všetkého týkajú len aspektov ich pracovného života, a nie ich intímnej a súkromnej sféry. Z judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že existencia zásahu do podstaty práv zakotvených v článku 7 Charty sa posudzuje skôr kvantitatívne.[36] Zastávam preto názor, že s výhradou overení, ktoré bude musieť vykonať vnútroštátny súd, druhá podmienka stanovená v článku 52 ods. 1 Charty je v prejednávanej veci tiež splnená a že opatrenia, ktorých sa týkajú konania vo veciach samých, nemôžu narušiť podstatu práva dotknutých fyzických alebo právnických osôb na rešpektovanie komunikácie.

36. Pokiaľ ide po tretie o sledované ciele, cieľom zásahov do výkonu práv zakotvených v článku 7 Charty, ktoré vyplývajú z inšpekcií a zaistení vykonávaných vnútroštátnymi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže, keď uplatňujú v súlade s článkom 3 ods. 1 a článkom 5 nariadenia (ES) č. 1/2003[37] články 101 a 102 ZFEÚ, je odhaliť postupy, ktoré sú v rozpore s týmito ustanoveniami. Súdny dvor pritom už mal príležitosť potvrdiť, že články 101 a 102 ZFEÚ sú ustanoveniami verejného poriadku, ktoré zakazujú kartelové dohody, resp. zneužívanie dominantného postavenia, a ktoré sledujú cieľ nevyhnutný pre fungovanie vnútorného trhu, ktorým je zabezpečiť, aby hospodárska súťaž na tomto trhu nebola narušená.[38]

37. Pokiaľ ide po štvrté o dodržiavanie zásady proporcionality, chcem pripomenúť, že táto zásada vyžaduje, aby obmedzenia, ktoré môžu byť zavedené pre práva a slobody zakotvené v Charte, nešli nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie sledovaných legitímnych cieľov, pričom ak existuje možnosť rozhodnúť sa medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu. Okrem toho cieľ všeobecného záujmu nemožno sledovať bez zohľadnenia skutočnosti, že ho treba zosúladiť so základnými právami, ktorých sa dotklo opatrenie, a to náležitým vyvážením cieľa všeobecného záujmu a dotknutých práv, aby sa zabezpečilo, že nepríjemnosti spôsobené týmto opatrením nebudú neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom. Možnosť odôvodniť obmedzenie práv zaručených v článku 7 Charty tak

[35] Chcem pripomenúť, že v rozsudku z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i. (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238), Súdny dvor v podstate konštatoval, že povinnosť uchovávať údaje uložená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, 2006, s. 54), nedosahuje takú úroveň závažnosti, ktorá by mohla ovplyvniť podstatu práva na rešpektovanie súkromného života, pretože neumožňuje „oboznámiť sa so samotným obsahom elektronickej komunikácie“; pozri tiež, pokiaľ ide o smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcu sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514), rozsudok z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 101).

[36] Pozri v tomto zmysle stanovisko 1/15 (Dohoda o PNR medzi EÚ a Kanadou), z 26. júla 2017 (EU:C:2017:592, bod 150), a rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains (C-817/19, EU:C:2022:491, bod 120), ako aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Pitruzzella v tejto veci (EU:C:2022:65, bod 93).

[37] Nariadenie Rady zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, 2002, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

[38] Pozri, pokiaľ ide o článok 101 ZFEÚ, rozsudok z 22. marca 2022, Nordzucker a i. (C-151/20, EU:C:2022:203, bod 51 a citovaná judikatúra), a pokiaľ ide o článok 102 ZFEÚ, rozsudok z 22. marca 2022, bpost (C-117/20, EU:C:2022:202, bod 46 a citovaná judikatúra).

treba posudzovať prostredníctvom merania závažnosti zásahu, ktorý spôsobí takéto obmedzenie, a overenia, či je dôležitosť cieľa všeobecného záujmu sledovaného týmto obmedzením priamo úmerná tejto závažnosti. [39]

38. V prejednávanej veci dôležitosť cieľa ochrany účinnej a neskreslenej hospodárskej súťaže na vnútornom trhu môže podľa môjho názoru odôvodniť zásah, hoci aj závažný, do práva spoločností na rešpektovanie ich komunikácie, a to aj vzhľadom na to, ako uznal ESĽP a Súdny dvor, že zásah verejnej moci môže byť rozsiahlejší, ak sa týka obchodných či prevádzkových priestorov alebo činností. [40] Okrem toho, ako správne zdôrazňuje Komisia, v súčasnom digitálnom kontexte je elektronická korešpondencia jedným z hlavných komunikačných prostriedkov podnikov. Preto sa rôzne formy tejto korešpondencie, ako napríklad elektronická pošta zasielaná prostredníctvom pracovných e-mailov, stali často nenahraditeľnými dôkaznými prvkami na odhaľovanie protisúťažných postupov. [41] Z judikatúry Súdneho dvora navyše vyplýva, že prehľadávanie a zaistenie elektronickej pošty Komisiou pri výkone právomocí, ktoré jej priznáva článok 20 nariadenia č. 1/2003, sú prípustné [42] pod podmienkou, že do spisu je zaradená len relevantná elektronická pošta. [43] Rovnako z judikatúry ESĽP vyplýva, že takéto opatrenia nie sú *a priori* vylúčené v rámci správneho konania, pokiaľ je zásah do práva na rešpektovanie korešpondencie priamo úmerný dôležitosti sledovaného legitímneho cieľa. [44]

39. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy zastávam názor, že článok 7 Charty nebráni tomu, aby vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže prehľadal a zaistil elektronickú poštu zasielanú prostredníctvom internej e-mailovej schránky podniku, ktorý sa podrobuje inšpekcii v jeho obchodných alebo prevádzkových priestoroch v rámci vyšetrovania porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, pokiaľ je táto elektronická pošta relevantná pre predmet inšpekcie.

C. O tretej prejudiciálnej otázke

40. Svojou treťou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či článok 7 Charty bráni tomu, aby vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže zaistil elektronickú poštu medzi zamestnancami a vedúcimi pracovníkmi podniku počas inšpekcie v jeho obchodných alebo prevádzkových priestoroch v rámci vyšetrovania porušenia článkov 101 alebo 102 ZFEÚ, s povolením orgánu, akým je prokuratúra v portugalskom práve, ktorej prináleží zastupovať štát a viesť trestné stíhanie vo všeobecnom záujme, ako aj brániť demokratickú zákonnosť v súlade s ustanoveniami Ústavy, a ktorá koná nezávisle.

41. Na účely odpovede na túto otázku treba predovšetkým stručne pripomenúť judikatúru ESĽP a Súdneho dvora v oblasti prehliadok a zaistení v prevádzkových priestoroch s cieľom vymedziť štandardy ochrany stanovené v článku 8 EDĽP, resp. v článku 7 Charty proti takýmto zásahom najmä do práva na rešpektovanie korešpondencie spoločností.

[39] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2022, Orde van Vlaamse Balies a i. (C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41 a citovaná judikatúra).

[40] Pozri rozsudok ESĽP, 16. decembra 1992, Niemietz v. Nemecko (CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, bod 31); pozri tiež rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia (C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 20).

[41] Pozri v tomto zmysle odôvodnenie 32 a článok 32 smernice 2019/1, ktoré zaraďujú elektronické správy medzi dôkazy, ktoré sa majú považovať za prípustné pred vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže.

[42] Pozri rozsudky zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, body 56 až 64), a z 30. januára 2020, České dráhy/Komisia (C-538/18 P a C-539/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:53, body 101 až 104).

[43] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. septembra 2020, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi/Komisia (C-601/18 P, EU:C:2020:751, body 58 a 59), a z 30. januára 2020, České dráhy/Komisia (C-538/18 P a C-539/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:53, body 99 a citovaná judikatúra).

[44] Pozri rozsudok ESĽP, 14. marca 2013, Bernh Larsen Holding AS a iní v. Nórsko (CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, body 172 až 175), v ktorom išlo o inšpekcie vykonávané na účely daňovej kontroly.

42. Pokiaľ ide o článok 8 EDĽP, najskôr treba pripomenúť, že z judikatúry ESĽP vyplýva, že ochrana stanovená v tomto článku sa môže rozšíriť na určité prevádzkové priestory a že opatrenia prehliadok a zaistenia v týchto priestoroch predstavujú zásah do práva dotknutých spoločností na rešpektovanie „obydlia“ a „korešpondencie“ [45]. ESĽP však spresnil, ako som už mala možnosť poznamenať, že zásah verejnej moci môže byť v prípade obchodných či prevádzkových priestorov alebo činností rozsiahlejší ako v iných prípadoch. [46] Okrem toho miera voľnej úvahy ponechaná štátu na posúdenie potreby zásahu je širšia, ak sa opatrenie zameriava na právnické osoby a nie na jednotlivcov. [47] Ďalej treba uviesť, že z analýzy rozsudkov ESĽP v tejto oblasti vyplýva, že tento súd skúma zlučiteľnosť opatrení prehliadok a zaistenia v priestoroch spoločností s článkom 8 EDĽP na základe celkového posúdenia všetkých právnych a skutkových okolností relevantných v konkrétnom prípade, akými sú najmä rozsah právomocí zverených príslušnému orgánu, okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, a rôzne záruky stanovené dotknutým právnym poriadkom, [48] spomedzi ktorých konkrétne možnosť účinného súdneho preskúmania *a posteriori* [49] považuje ESĽP za základnú záruku [50]. ESĽP tiež zdôraznil potrebu vyvážiť zásahy s významom chráneného verejného záujmu. [51] V rozsudku z 2. októbra 2014, Delta Pekárny a. s. v. Česká republika [52], pokiaľ ide o inšpekciu priestorov v kontexte protisúťažných postupov, ESĽP výslovne potvrdil, že vo veciach domových prehliadok v priestoroch spoločnosti nevydanie predchádzajúceho povolenia na inšpekciu súdom môže byť vyvážené súdnym preskúmaním zákonnosti a nevyhnutnosti takého dôkazného opatrenia *ex post facto* za predpokladu, že toto preskúmanie je vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci účinné. To znamená, že dotknuté osoby môžu dosiahnuť účinné súdne preskúmanie sporného opatrenia a jeho priebehu z vecného i právneho hľadiska a že keď už došlo k činnosti, o ktorej sa rozhodlo, že je protiprávna, opravný prostriedok alebo opravné prostriedky umožňujú poskytnúť dotknutej osobe primeranú nápravu.. Vo všeobecnosti v rozsahu relevantnom pre prejednávanú vec z judikatúry ESĽP vyplýva, že základné právo na nedotknuteľnosť obydlia, ako je chránené článkom 8 EDĽP, nie je v súvislosti s inšpekciami v priestoroch spoločností porušené samotnou skutočnosťou, že neexistuje predchádzajúce súdne povolenie, pokiaľ sú zavedené primerané a dostatočné záruky proti zneužívaniu, a to najmä úplné súdne preskúmanie dotknutých opatrení *ex post*. To isté platí pre právo na rešpektovanie korešpondencie zaručené tým istým článkom, keďže otázka zaistenia komunikácie spoločností je v judikatúre ESĽP úzko spojená s otázkou prehliadok vykonaných v ich priestoroch. [53]

43. Rovnaké zásady sa nachádzajú v judikatúre Súdneho dvora v súvislosti s článkom 7 Charty. V rozsudku WebMind Licences, pokiaľ ide o zaistenie elektronickej pošty v rámci trestného konania, tak Súdny dvor potvrdil, že bez predchádzajúceho súdneho povolenia si ochrana jednotlivcov proti svojvoľným zásahom verejnej moci do práv zaručených týmto článkom

[45] Pozri rozsudok ESĽP, 4. apríla 2023, UAB Kesko Senukai v. Litva (CE:ECHR:2023:0404JUD001916219, bod 109 a citovaná judikatúra).

[46] Pozri rozsudok ESĽP, 16. decembra 1992, Niemietz v. Nemecko (CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, bod 31).

[47] Pozri rozsudok ESĽP, 2. októbra 2014, Delta Pekárny A.S. v. Česká republika (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, bod 82 a citovaná judikatúra).

[48] Pozri rozsudky ESĽP, 16. apríla 2002, Colas Est a iní v. Francúzsko (CE:ECHR:2002:0416JUD003797197, body 48 a 49), a pokiaľ ide najmä o korešpondenciu spoločností, 14. marca 2013, Bernh Larsen Holding AS a iní v. Nórsko (CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, body 172 až 174); 23. júna 2022, Naumenco a Sia Rix Shipping v. Lotyšsko (CE:ECHR:2022:0623JUD005080514, bod 62), a 4. apríla 2023, UAB Kesko Senukai v. Litva (CE:ECHR:2023:0404JUD001916219, body 113 a 118 a citovaná judikatúra).

[49] Pozri rozsudok ESĽP, 4. apríla 2023, UAB Kesko Senukai v. Litva (CE:ECHR:2023:0404JUD001916219, body 113 a 117 a citovaná judikatúra).

[50] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia (C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 32).

[51] Pozri rozsudok ESĽP, 14. marca 2013, Bernh Larsen Holding AS a iní v. Nórsko (CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, bod 174).

[52] CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, body 86 a 87 a citovaná judikatúra. Pozri v tom istom zmysle rozsudok ESĽP, 19. januára 2017, Posevini v. Bulharsko (CE:ECHR:2017:0119JUD006363814, bod 84).

[53] Pozri *Guide sur l'article 8 de la CEDH*, časť „Droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance“, 2022, bod 602.

vyžaduje právny rámec a striktné obmedzenie takéhoto zaistenia. Súdny dvor spresnil, že na jednej strane toto zaistenie môže byť v súlade s uvedeným článkom 7, iba ak vnútroštátna právna úprava a prax poskytujú primerané a dostatočné záruky proti zneužívaniu a svojvôli, a na druhej strane, že neexistencia predchádzajúceho súdneho poverenia môže byť do určitej miery vyvážená možnosťou osoby dotknutej zaistením žiadať *a posteriori* o súdne preskúmanie tak zákonnosti, ako aj nevyhnutnosti tohto zaistenia, pričom takéto preskúmanie musí byť účinné za osobitných okolností veci samej.[54] Pokiaľ ide konkrétne o preskúmavacie právomoci Komisie, Súdny dvor už mal príležitosť spresniť, že systém zavedený v rámci Európskej únie spĺňa požiadavky článku 8 EDĽP, ako ho vykladá ESĽP, ako aj článku 7 Charty a že neexistencia predchádzajúceho súdneho povolenia nemôže sama osebe viesť k nezákonnosti opatrenia inšpekcie, o ktorom rozhodla Komisia. Súdny dvor predovšetkým zdôraznil, že článok 20 nariadenia č. 1/2003 stanovuje tak právny rámec týchto právomocí, ako aj prísne obmedzenia ich výkonu a v odseku 8 výslovne uvádza, že Súdny dvor má právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutia o inšpekcii prijatého Komisiou, pričom toto preskúmanie sa týka tak právnych, ako aj skutkových otázok, a preto je úplné.[55]

44. Úroveň ochrany zaručená článkom 7 Charty, ako ho vykladá Súdny dvor, je pritom jednoznačne potrebná pri výkone právomocí vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže v oblasti prehliadok a zaistení, keď tieto uplatňujú články 101 a 102 ZFEÚ.[56]

45. S ohľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 42 a 43 vyššie tak treba dospieť k záveru, že článok 7 Charty nebráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej v rámci vyšetrovania údajného porušenia článku 101 alebo článku 102 ZFEÚ môže vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže prehľadať a zaistiť elektronickú poštu, ktorej obsah súvisí s predmetom inšpekcie, bez predchádzajúceho súdneho povolenia pod podmienkou, že je stanovený striktný právny rámec právomocí tohto orgánu, ako aj primerané a dostatočné záruky proti zneužívaniu a svojvôli, a to najmä úplné súdne preskúmanie dotknutých opatrení *ex post*.

46. Takýto záver však nestačí na poskytnutie úplnej odpovede na otázku položenú vnútroštátnym súdom. Je totiž potrebné zaoberať sa touto otázkou aj z iného uhla pohľadu a overiť, či právo Únie bráni tomu, aby za okolností, o aké ide v konaniach vo veciach samých, členský štát uplatňoval vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základného práva na rešpektovanie komunikácie zaručeného článkom 7 Charty v porovnaní s úrovňou ochrany stanovenou v tomto ustanovení, ako ho vykladá Súdny dvor, a to najmä tým, že vnútroštátnemu orgánu na ochranu hospodárskej súťaže ukladá povinnosť získať predchádzajúce súdne povolenie, aby mohol vykonávať inšpekcie a zaistenia v priestoroch spoločnosti.

47. V tejto súvislosti treba poznamenať, že Charta je súčasťou systému ochrany základných práv v Európe, ktorý pozostáva z viacerých úrovní, a to súbežne jednak s normami a dohovormi medzinárodného práva, medzi ktoré patrí najmä EDĽP, a jednak s národnými ústavami. V tomto kontexte je cieľom článku 53 Charty objasniť, že ju nemožno použiť na odôvodnenie zníženia

[54] Pozri body 77 a 78 tohto rozsudku.

[55] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia (C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 29 až 36); pozri tiež rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 74 až 100); pozri tiež, pokiaľ ide o možnosť, že všetky dostupné opravné prostriedky proti opatreniam Komisie o nariadení inšpekcií môžu vyvážiť absenciu predchádzajúceho súdneho preskúmania, rozsudok z 9. marca 2023, Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisia (C-682/20 P, EU:C:2023:170, bod 57 a nasl.).

[56] Uplatnenie práva hospodárskej súťaže Únie spočíva v systéme paralelných právomocí, v rámci ktorého môžu Komisia, ako aj vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže uplatniť články 101 a 102 ZFEÚ (pozri rozsudok z 23. novembra 2017, Gasorba a i., C-547/16, EU:C:2017:891, bod 23). Pri výkone týchto právomocí sú tieto orgány povinné dodržiavať Chartu, a najmä jej článok 7, pokiaľ ide o inšpekčné právomoci.

úrovne ochrany základných práv poskytovanej medzinárodným právom, právom Únie alebo právom členských štátov. Ochrana základných práv, ktorú poskytuje ústavné právo členských štátov, teda v zásade môže existovať spolu s ochranou zaručenou Chartou a dopĺňať ju.[57]

48. Súdny dvor už opakovane potvrdil, že pokiaľ sa v situácii, keď postup členských štátov nie je úplne upravený právom Únie, toto právo uplatňuje v zmysle článku 51 ods. 1 Charty prostredníctvom vnútroštátneho ustanovenia alebo opatrenia, vnútroštátne orgány a súdy môžu uplatniť vnútroštátne štandardy ochrany základných práv, ak toto uplatnenie neohrozí úroveň ochrany stanovenú Chartou, ako ju vykladá Súdny dvor, ani prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie.[58]

49. Uplatňovanie vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv v oblastiach, ktoré patria do pôsobnosti Charty, má teda tri obmedzenia.

50. Po prvé takéto uplatnenie predpokladá, že dotknutá situácia nie je vyčerpávajúco upravená právom Únie. Pokiaľ ide konkrétne o uplatňovanie ustanovení smernice členskými štátmi, do úvahy prichádza len vtedy, ak sa touto smernicou nevykonáva úplná harmonizácia.[59]

51. V prejednávanej veci treba na jednej strane uviesť, že cieľom článku 20 nariadenia 1/2003 je upraviť výlučne vyšetrovacie právomoci Komisie a že ani z jeho znenia, ani z kontextu, do ktorého patrí, a ani z jeho účelu nevyplýva, že by sa mal uplatňovať aj na vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže.[60] Na druhej strane aj keby sa smernica 2019/1 uplatňovala na skutkové okolnosti, o aké ide v sporoch vo veciach samých, jej cieľom nie je úplná aproximácia právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa právomocí orgánov na ochranu hospodárskej súťaže v oblasti inšpekcií prevádzkových priestorov a zaistení, najmä pokiaľ ide o podmienky, ktorým podlieha platnosť rozhodnutí o vykonaní takýchto opatrení. Tieto podmienky teda spadajú do právomoci členských štátov, ktoré v zásade môžu na zásahy vyplývajúce z uvedených opatrení voľne uplatniť ústavné záruky stanovené v ich vlastnom právnom poriadku, vrátane potreby predchádzajúceho súdneho povolenia, s výhradou dodržania práva Únie. Článok 6 ods. 3 smernice 2019/1 v spojení s odôvodnením 31 tejto smernice navyše výslovne stanovuje, že sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté požiadavky vyplývajúce z vnútroštátneho práva týkajúce sa predchádzajúceho povolenia na vykonanie takýchto inšpekcií, ktoré vydáva vnútroštátny justičný orgán.[61]

52. Po druhé uplatnenie vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv nesmie ohroziť úroveň ochrany stanovenú Chartou. V právnom poriadku Únie stanovuje Charta minimálnu úroveň ochrany práv a slobôd, ktoré uznáva, takže ani inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry Únie, ani členské štáty pri vykonávaní práva Únie nemôžu poskytovať nižšiu úroveň ochrany.

53. V prejednávanej veci teda členský štát môže stanoviť, že v súlade s vnútroštátnymi ústavnými ustanoveniami, ktoré zaručujú základné právo na rešpektovanie korešpondencie, musí prehliadku a zaistenie elektronickej pošty vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže počas inšpekcií v prevádzkových priestoroch podniku v rámci vyšetrovania porušení článku 101

[57] Pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 24. júla 2023, Lin (C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, bod 115).

[58] Pozri rozsudok z 29. júla 2019, Spiegel Online (C-516/17, EU:C:2019:625, bod 21 a citovaná judikatúra). Pozri v tom istom zmysle rozsudok z 24. júla 2023, Lin (C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, bod 110), a naposledy uznesenie z 9. januára 2024, Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov (C-131/23, EU:C:2024:42, bod 81).

[59] Pozri rozsudok z 29. júla 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, bod 33).

[60] Pozri analogicky rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export (C-308/19, EU:C:2021:47, body 35 až 38).

[61] Chcem poukázať na to, že členským štátom je priznaná diskrečná právomoc aj v prípade, že smernica 2019/1 stanovuje, že je potrebné predchádzajúce povolenie: pozri článok 7 ods. 2 v spojení s odôvodnením 34 tejto smernice.

alebo 102 ZFEÚ vopred povoliť súdny orgán, či už ide o prokuratúru, ktorej prináleží viesť trestné stíhanie vo všeobecnom záujme, alebo vyšetrovacieho sudcu, pod podmienkou, že záruky spojené so zásahmi do uvedeného základného práva vyplývajúcimi z týchto opatrení, vrátane súdnych opravných prostriedkov, ktoré majú dotknuté osoby k dispozícii, dosahujú ako celok úroveň ochrany tohto práva, ktorá je prinajmenšom rovnocenná úrovni zaručenej článkom 7 Charty, ako ho vykladá Súdny dvor.

54. Po tretie uplatnenie vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv nesmie ohroziť prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie.[62] V tejto súvislosti Súdny dvor odmietol akýkoľvek výklad článku 53 Charty, podľa ktorého tento článok vo všeobecnosti oprávňuje členský štát uplatňovať vyššiu úroveň ochrany týchto práv zaručených jeho ústavou a prípadne ju stavať proti uplatňovaniu ustanovení práva Únie.[63] Možnosť členského štátu uplatniť svoje vlastné ústavné záruky v oblasti prehliadok a zaistení v rámci vyšetrovaní porušovania článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktoré by zabezpečili vyššiu úroveň ochrany základného práva na rešpektovanie korešpondencie, než je úroveň zaručená Chartou, teda závisí najmä od toho, či takéto uplatnenie môže narušiť účinnosť potláčania protisúťažných postupov v rámci Únie. V tejto súvislosti chcem pripomenúť, že Súdny dvor opakovane potvrdil, že orgánom na ochranu hospodárskej súťaže a súdom členských štátov prináleží uplatňovať články 101 a 102 ZFEÚ, ak skutkové okolnosti spadajú do pôsobnosti práva Únie, a zabezpečiť účinné uplatňovanie práva Únie vo všeobecnom záujme.[64]

55. Skutočnosť, že v súlade s ústavou členského štátu, ako ju vykladá ústavný súd tohto štátu, prehliadku a zaistenie elektronickej pošty, hoci aj otvorenej/prečítanej, vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže počas inšpekcií v prevádzkových priestoroch podniku podozrivého z protisúťažných postupov musí vopred povoliť vyšetrujúci sudca, pritom nemôže sama osebe spochybniť účinné uplatnenie článkov 101 a 102 ZFEÚ. Ako som už totiž uviedla v bode 51 vyššie, zo smernice 2019/1 jasne vyplýva, že podľa názoru normotvorcu Únie stanovenie mechanizmu predchádzajúceho súhlasu súdneho orgánu na účely výkonu inšpekčných právomocí vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže spadá do právomoci členských štátov a že táto smernica v článku 6 ods. 3 výslovne uvádza možnosť členských štátov stanoviť takéto povolenie.

56. AdC tvrdí, že výklad Tribunal constitucional (Ústavný súd) znamená nielen spochybnenie možnosti použiť ako dôkaz elektronickú poštu zaistenú počas prehliadok, ktoré sú predmetom konaní vo veciach samých, ale môže tiež viesť k neplatnosti konečných rozhodnutí o konštatovaní porušenia článkov 101 a 102 ZFEÚ z dôvodu nezákonného získania dôkazov, o ktoré sa tento orgán opieral, a to za obdobie posledných desiatich rokov. Tento výklad by teda bránil účinnému uplatňovaniu pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

57. V tejto súvislosti chcem poznamenať, že vnútroštátny súd nielenže nepoložil Súdnemu dvoru takúto otázku, ale ani mu neposkytol údaje potrebné na to, aby mohol posúdiť dosah rozsudkov z roku 2023 a rozsah ich uplatnenia v priebehu času, ako aj ich možný vplyv na konečné rozhodnutia konštatujúce porušenie článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktoré prijal AdC.

58. Za týchto okolností sa budem pridŕžať niekoľkých nasledujúcich úvah.

62 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, bod 60).

63 Pozri rozsudok z 26. februára 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, bod 56).

64 Pozri rozsudok zo 14. júna 2011, Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2011:389, bod 19 a citovaná judikatúra); pozri v rovnakom zmysle aj rozsudok z 18. januára 2024, Lietuvos notarų rūmai a i. (C-128/21, EU:C:2024:49, bod 108 a citovaná judikatúra).

59. Pravidlá týkajúce sa podmienok získavania dôkazov a ich použitia vo vnútroštátnych správnych konaniach, ktorými sa uplatňujú články 101 a 102 ZFEÚ, spadajú v prípade neexistencie ustanovení práva Únie v danej oblasti do právomoci členských štátov. [65] Členský štát tak môže za takých okolností, o aké ide v konaniach vo veciach samých, stanoviť, že dôkazy zhromaždené v priebehu opatrení inšpekcií vedených orgánom na ochranu hospodárskej súťaže bez predchádzajúceho súdneho povolenia, ktoré vyžaduje ústava tohto členského štátu, ako ju po vykonaní týchto opatrení vyložil ústavný súd tohto štátu, sú z takéhoto konania vylúčené. [66]

60. Ak však stanovenie a uplatňovanie týchto pravidiel patrí do právomoci členských štátov, tieto štáty musia pri výkone tejto právomoci dodržiavať právo Únie a najmä zásadu efektivity. Nemôžu teda prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť uplatňovanie práva Únie a konkrétne v oblasti práva hospodárskej súťaže musia dbať na to, aby pravidlá, ktoré stanovujú alebo uplatňujú, neohrozovali účinné uplatňovanie článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktoré majú vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže zabezpečiť vo všeobecnom záujme. [67]

61. V prejednávanej veci pritom na jednej strane podľa môjho názoru prináleží vnútroštátnemu súdu, aby pri posudzovaní dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z rozsudkov z roku 2023, zohľadnil potrebu zabezpečiť účinné uplatňovanie pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže tým, že využije všetky možnosti, ktoré ponúka vnútroštátne právo – vrátane prípadnej možnosti napraviť za takých okolností, o aké ide v sporoch vo veciach samých, neexistenciu predchádzajúceho súdneho povolenia prostredníctvom súdneho preskúmania *a posteriori* – s cieľom zabezpečiť, aby bolo nedodržanie týchto pravidiel sankcionované.

62. Na druhej strane s cieľom zabezpečiť plný účinok článkov 101 a 102 ZFEÚ by portugalské súdy mohli upustiť od uplatnenia vnútroštátneho pravidla, ktoré výkladu prijatému v rozsudkoch z roku 2023 priznáva retroaktívny účinok, ktorého dôsledkom by bolo spochybnenie zodpovednosti dotknutých podnikov v prípadoch, keď AdC s konečnou platnosťou konštatoval porušenie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, čím by vzniklo systematické riziko beztrestnosti takýchto porušení. [68]

V. Návrh

63. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na tretiu prejudiciálnu otázku, ktorú položil Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Súd pre hospodársku súťaž, reguláciu a dohľad, Portugalsko) v každej zo spojených vecí C-258/23 až C-260/23, takto:

Článok 7 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej počas inšpekcie v priestoroch podniku vykonávanej v rámci vyšetrovania porušenia článku 101 alebo 102 ZFEÚ môže vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže prehľadať a zaistiť elektronickú poštu, ktorej obsah súvisí s predmetom

[65] Ani nariadenie č. 1/2003, ani smernica 2019/1, s výnimkou jej článku 32, ktorý sa týka typov dôkazov prípustných pred vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, neobsahujú ustanovenia v tejto súvislosti.

[66] Takéto pravidlo by navyše len odrážalo požiadavky vyplývajúce z dodržiavania zásad zákonnosti a právneho štátu a základných práv; pozri analogicky rozsudok zo 17. januára 2019, Dzivev a i. (C-310/16, EU:C:2019:30, bod 38); pozri tiež rozsudok WebMindLicenses (body 80 až 89).

[67] Pozri rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export (C-308/19, EU:C:2021:47, bod 46).

[68] Pozri analogicky rozsudok z 24. júla 2023, Lin (C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, body 111 až 124 a bod 1 výroku). Pozri tiež analogicky rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export (C-308/19, EU:C:2021:47, bod 53).

inšpekcie, bez predchádzajúceho súdneho povolenia pod podmienkou, že je stanovený striktný právny rámec právomocí tohto orgánu, ako aj primerané a dostatočné záruky proti zneužívaniu a svojvôli, a to najmä úplné súdne preskúmanie dotknutých opatrení *ex post*.